

Repertoriumnummer 2022/
Datum van uitspraak 10 november 2022
Rolnummer 2021/AB/439
Beslissing waartegen beroep 20/480/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - ziekteverzekering
tegensprekelijk arrest
definitief

A.

Appellante op hoofdberoep
Geïntimeerde op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr.

tegen

LCM, ON 0411.702.543, met maatschappelijke zetel te 1031 BRUSSEL CHRISTELIJKE SOC.
ORGANISATIES, Haachtsesteenweg, 579 bus 40,
Geïntimeerde op hoofdberoep,
Appellante op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr.

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:
Het hof houdt rekening met de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de arbeidsrechtbank Leuven op 27 april 2021, 2e kamer (A.R. 20/480/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 03 juni 2021,
- de conclusies voor de appellant,
- de conclusies voor de geïntimeerde,
- de voorgelegde stukken.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 13 oktober 2022. Advocaat-generaal N. bracht een mondeling advies uit, waarop niet werd gerepliceerd.

De zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

I. De feiten en de rechtspleging in eerste aanleg

1.

Mevrouw A. is arbeidsongeschikt erkend sedert 26 januari 2015. Zij ontving uitkeringen als alleenstaande gerechtigde met persoon ten laste.

Ze heeft 3 minderjarige zonen die bij haar wonen:

- A. Y. (NN. : XX.XX.XX-XXX.XX)
- A. R. (NN. : XX.XX.XX.XXX.XX)
- A. A. (NN. XX.XX.XX-XXX.XX)

De biologische vader van haar zonen is meneer T. (NN. XX.XX.XX-XXX.XX ; alias S.). Hij heeft de kinderen nooit wettelijk erkend.

Bij onderzoeksverslag van 18 mei 2020 deelde het RIZIV aan LCM mee dat er sprake is van domiciliefraude. LCM werd opgedragen de uitkeringen vanaf 24 september 2017 te regulariseren, hetgeen zij heeft gedaan bij aangetekende brief van 11 juni 2020, waarin LCM het teveel en ten onrechte betaalde bedrag van € 15.771,04 terugvorderde.

De betwiste periode, waarin appellante uitkeringen als alleenstaande met personen ten laste ontving, werd oorspronkelijk bepaald vanaf 24 september 2017 tot en met 31 mei 2020. Tijdens deze periode had appellante volgens LCM recht op uitkeringen als gerechtigde zonder personen ten laste en zonder verlies van enig inkomen.

2.

Bij verzoekschrift van 5 juli 2020 tekende mevrouw A. bij de arbeidsrechtbank te Leuven beroep aan tegen de beslissing van 11 juni 2020 van de LCM waarmee tot terugvordering werd overgegaan.

LCM stelde een tegenvordering in bij conclusie van 7 december 2020. Deze vordering strekte ertoe een uitvoerbare titel te bekomen op basis van de terugvordering van de onverschuldigde betaling van de uitkeringen voor een bedrag van 15.771,04 euro, meer de intresten vanaf de data van de betaling van de deelbedragen ervan, minstens vanaf 11 juni 2020, en meer de gerechtelijke intresten tot de algehele betaling.

Bij vonnis van 27 april 2021 oordeelde de arbeidsrechtbank als volgt:

“Verklaart de hoofdvordering ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Verklaart de tegenvordering van LCM eveneens gegrond in de volgende mate:

Veroordeelt eisende partij om aan verwerende partij terug te betalen: de regularisatie ten titel van ten onrechte ontvangen uitkeringen in het raam van de ziekte en invaliditeitsverzekering op grond van het statuut van samenwonende in de plaats van met

personen ten laste en dit voor de periode vanaf 27 maart 2019 in de plaats van 24 september 2017, vermeerderd met de wettelijke de gerechtelijke intresten;

Verwijst verwerende partij in de kosten van het geding in toepassing van artikel 1017, lid 2 van het Ger. W.,

Begroot deze, tot op heden tot 131,18 euro zijnde de tot het basisbedrag herleide rechtsplegingsvergoeding;”

II. Het hoger beroep

3.

Mevrouw A. stelde hoger beroep in.

Zij vordert in de laatste conclusie:

“Het huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren :

Het bestreden vonnis te hervormen (RG: 20/480/A) ;

In hoofdde, de beslissing dd. 11.06.2020 te vernietigen en te zeggen voor recht dat er geen terugbetaling van 7285,19€ moet gebeuren ;

In ondergeschikte orde, de litigieuze periode te beperken van 03 april 2020 tot en met 31 mei 2020;

Rechtsbijstand aan appelante toekennen voor de betekening en de tenuitvoerlegging van de te nemen beslissing en de aanstelling van een gerechtsdeurwaarder die hem gratis zijn ministerie zal lenen om de te nemen beslissing ten uitvoer te kunnen leggen;

Geïntimeerde te veroordelen tot de gerechtskosten van eerste en tweede aanleg, met name de rechtsplegingsvergoeding (basis : 153,05 + 204,09 = 357,14 €)”

4.

LCM stelde met zijn eerste conclusies incidenteel beroep in en vordert in de laatste conclusie:

“

1. Betreffende het vordering van appellante op hoofdeis:

Het beroep van appellante op hoofdeis ongegrond te verklaren en haar ervan af te wijzen.

2. Het vonnis a quo en tegeneis:

Dienvolgens aan concludante een uitvoerbare titel te verlenen op basis van de ten onrechte betwiste terugvordering van de onverschuldigde betaling (aan uitkeringen) voor een bedrag van € 7285,19 € , meer intresten vanaf de data van de betaling van de deelbedragen ervan, minstens vanaf 11/06/2020, en meer de gerechtelijke intresten tot algehele betaling.”

5.

Het vonnis werd ter kennis gebracht op 4 mei 2021. Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met wettelijke bepalingen en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk.

III. Bespreking

De eerste rechter motiveerde haar beslissing als volgt:

"Bij aangetekend schrijven van 11 juni 2020 werd eisende partij in kennis gesteld van de beslissing van haar ziekenfonds, verwerende partij, waarbij deze de som van 15.771,04 euro terugvordert. Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"Uit de gegevens die we ontvingen en verwijzend naar het proces-verbaal van de PZ Leuven nr. LE 69.LC.032010:2018 van 19-12-2018, het onderzoeksverslag van het voormalige FAMIFED en de aansluitende processen-verbaal van PZ Leuven van 28-03-2019 en 17-05-2019, blijkt dat uw gezinssituatie gewijzigd is sinds 24-09-2017. Daardoor kunnen we u vanaf die datum niet meer uitbetalen als gerechtigde met persoon ten laste maar als gerechtigde zonder persoon ten laste (art. 225 & art.226 van het Koninklijk Besluit van 3 full 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 & art. 93 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994)."

Eisende partij werd arbeidsongeschikt erkend sedert 26 januari 2015 met personen ten laste voor de uitkeringen.

Onderzoek van het riziv wees uit dat er sprake was van fraude en verzocht verwerende partij over te gaan tot regularisatie vanaf 24 september 2017.

De biologische vader van de kinderen van eisende partij is gekend en er wordt dus niet betwist dat het probleem van de samenwoning deze betreft met de heer T. (alias S.)

Als koppel hebben deze mensen een zeer bewogen leven en is er in het verleden reeds discussie gevoerd omtrent het al dan niet samenwonen.

De periode waarop deze huidige betwisting zich toespitst is deze vanaf 24 september 2017. Dit is de datum waarop de heer T. zich domicilieerde in de Leeuwerikenstraat, Heverlee. Eisende partij is vanaf 25 april 2018 gedomicilieerd te Tielt Winge.

Naar aanleiding van de onderzoeken door de inspectiediensten en de politie volgt deze rechtbank de piste die in ondergeschikte orde door eisende partij wordt naar voren geschoven en dat is dat volgens ons er gelet op deze opgestelde pv's er vanaf 27 maart 2019 wel degelijk voldoende objectieve elementen van samenwoning tussen beide partners/gehuwden zijn.

Deze pv's bevestigen het feit dat op het opgegeven adres van de vader in de Leeuwerikenstraat er geen spoor was van enige aanwezigheid van de heer T., dat deze krappe studio bewoond werd door een bevriend koppel dat er aangetroffen werd zowel op 27 maart 2019 als op 2 april en 3 juni erop.

Het gevoerde buurtonderzoek op beide plaatsen bevestigt deze vermoedens die samenlopen met de voorzichtige toegeving door eisende partij dat de vader al het mogelijke deed om zoveel als mogelijk dagelijks aanwezig te zijn.

Mogelijks genereerde de heer T. geen inkomsten op zich, maar in elk geval nam hij zodoende deel aan het dagelijks huishouden en de samenwoning.

Deze rechtbank is van oordeel dat de terugvordering gegrond voorkomt doch dient beperkt te worden voor de periode vanaf 27 maart 2019 in de plaats van 24 september 2017.

Stelling van mevrouw A. in hoger beroep:

Ter zitting van 13 oktober 2022 wordt door appellante niet meer betwist dat zij daadwerkelijk met de heer T. samenwoonde vanaf 27 maart 2019.

Zij meent echter dat geen rekening mag gehouden worden met de aanwezigheid van de heer T. in haar gezin, omdat er geen economisch-financieel voordeel was: de heer T. heeft op 7 januari 2019 zijn recht op verblijf in België verloren, moest het grondgebied verlaten en kreeg een inreisverbod van 9 jaren. Hij verbleef dus illegaal op het grondgebied, werd gezocht en kon dus niet gaan werken, kon geen uitkeringen genieten en kon dus niet bijdragen tot de lasten van een gezin. Zij stelt dat zij de enige was die in staat was te voorzien in de behoeften van het huishouden, dat bestond uit haarzelf, de kinderen en de heer T. die op dat ogenblik illegaal op het grondgebied verbleef.

Na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 december 2019 die de beslissingen van de DVZ vernietigde, had de heer T. opnieuw recht op verblijf. Hij werd op 3 april 2020 in bezit gesteld van een verblijfstitel. Mevrouw A. stelt dat zij recht had op uitkeringen als gerechtigde met persoon ten laste tot bewezen wordt dat de heer T. niet meer ten laste is van haar.

In ondergeschikte orde meent zij dat er vanaf 3.04.2020 (herinschrijving bij de gemeente en ontvangst van eerste inkomen voor Meneer T.) redelijk worden gezegd dat hij opnieuw kon bijdragen voor de lasten van het gezin.

Stelling van LCM:

De eerste rechter beperkte de periode waarvoor terugvordering kon gebeuren tot de periode van 27 maart 2019 tot en met 31 mei 2020. LCM berust in het vonnis van 27.04.2021 en heeft haar terugvordering herberekend.

Zij vraagt thans nog de terugbetaling van partij A. van het bedrag van 7.285,19 €.

Beoordeling door het hof:

Het onderzoeksverslag van het RIZIV van 18 mei 2020 ligt aan de basis van de terugvordering van LCM.

Mevrouw A. betwist ter zitting niet meer dat zij in de periode van 27 maart 2019 tot en met 31 mei 2020 inderdaad samenwoonde met de heer T. (of Suvmarzajev, die één en dezelfde persoon zijn).

Mevrouw A. ontving in die periode uitkeringen als gerechtigde met persoon ten laste. (art. 225 en 226 van het KB van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 en art. 93 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994).

De vraag stelt zich of zij, door de aanwezigheid van de heer T., die zich in een toestand van illegaal verblijf bevond, als gerechtigde zonder persoon ten laste moet worden beschouwd.

Art. 225 van het KB van 3 juli 1996 voornoemd bepaalt o.m.:

“§1 Worden beschouwd als werknemer met persoon ten laste in de zin van artikel 93 van de gecoördineerde wet:

1°

de gerechtigde die samenwoont met zijn echtgenoot;

2°

de gerechtigde die samenwoont met een persoon waarmee hij een feitelijk gezin vormt; die persoon mag evenwel geen bloed- of aanverwant zijn van de gerechtigde tot de derde graad, noch een kind dat recht geeft op gezinsbijslagen of dat ten laste is van een ouder die een onderhoudsplicht heeft;

3°

de gerechtigde die samenwoont met één of meer kinderen bedoeld in artikel 123, 3, behoudens de leeftijdsvoorwaarde voorzien in deze bepaling; wanneer een kind kan worden ingeschreven ten laste van verscheidene gerechtigden, wordt de volgorde van inschrijving toegepast bepaald in artikel 125, § 1, derde tot vijfde lid en § 2;

4°

de gerechtigde die samenwoont met één of meerdere bloed- of aanverwanten tot de derde graad;

5°

de gerechtigde die alimentatiegeld betaalt, op grond van een rechterlijke beslissing of notariële akte, of op grond van een onderhandse akte neergelegd bij de griffie van de rechtbank ingeval van procedure tot echtscheiding of tot scheiding van tafel en bed met onderlinge toestemming, en de gerechtigde wiens echtgenoot een deel van zijn uitkeringen ontvangt als sommen verschuldigd door derden, met toepassing van artikel 221 of 223 van het Burgerlijk Wetboek; deze bepaling is evenwel slechts van toepassing voor de gerechtigde die zich in de situatie bevindt bedoeld in artikel 226 en op voorwaarde dat het bedrag van het alimentatiegeld of van de toegekende sommen ten minste ⁷[111,55 EUR]⁷ per maand bedraagt;]⁴

6°

De personen bedoeld in het eerste lid, 1° tot 4° kunnen slechts als persoon ten laste worden beschouwd als zij geen enkele beroepsactiviteit uitoefenen en niet werkelijk in het genot zijn van een pensioen, een rente, een tegemoetkoming of een uitkering krachtens een Belgische of een vreemde wetgeving. Zij moeten bovendien financieel ten laste zijn van de gerechtigde zelf en niet van een andere persoon die deel uitmaakt van hetzelfde gezin.

§ 2

De bij § 1, 3° en 4° bedoelde gerechtigde die tevens samenwoont met andere dan in die paragraaf opgesomde personen, behoudt slechts de hoedanigheid van werknemer met persoon ten laste wanneer deze andere personen geen enkele beroepsactiviteit uitoefenen en niet werkelijk in het genot zijn van een pensioen, een rente, een tegemoetkoming of een uitkering krachtens een Belgische of vreemde wetgeving. Voor de toepassing van deze bepaling worden de bloed- of aanverwanten tot de derde graad van de echtgenoot van de gerechtigde of van de persoon, bedoeld in § 1, 2°, gelijkgesteld met bloed- of aanverwanten van de gerechtigde.

De in § 1, 3° en 4°, bedoelde gerechtigde die tevens samenwoont met een in § 1, 1° of 2°, opgesomde persoon, kan uitsluitend de hoedanigheid van werknemer met persoon ten laste verkrijgen op de in § 1, 1° of 2°, bepaalde wijze.

De voorwaarde van samenwoning is niet vereist gedurende het tijdvak tijdens hetwelk de gerechtigde bedoeld in § 1, 1° tot 4°, gehospitaliseerd wordt of verblijft in een instelling of een dienst als bedoeld in artikel 34, 11° en 18°, van de gecoördineerde wet, in voorlopige hechtenis is of van zijn vrijheid beroofd is, onverminderd de andere te vervullen voorwaarden voor het toekennen van de hoedanigheid van werknemer met persoon ten laste.

...

§ 4

Het bewijs van elke in § 1 bedoelde toestand moet worden geleverd met een officieel getuigschrift dat in het dossier van de gerechtigde voorkomt, bij de uitbetaling van de invaliditeitsuitkeringen als gerechtigde met persoon ten laste.

Dit bewijs volgt, wat de voorwaarde van samenwonen betreft, uit het informatiegegeven bedoeld bij artikel 3, eerste lid, 5°, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, verkregen bij het Rijksregister, behoudens de gevallen waarin uit andere, hiertoe overgelegde bewijsstukken blijkt dat de in aanmerking te nemen toestand niet of niet langer overeenstemt met voornoemd informatiegegeven van het Rijksregister.”

Om de samenstelling van het gezin te controleren en om te bepalen of er sprake is van samenwoning dient de verzekeringsinstelling zich te steunen op de gegevens van het Rijksregister. Artikel 225, § 4 van het K.B. van 3.07.1996 verwijst naar het informatiegegeven bedoeld in artikel 3, eerste lid, 5° van de wet van 8.08.1983 (tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen), dit is meer bepaald de hoofdverblijfplaats. De verzekeringsinstelling mag alleen met andere gegevens rekening houden wanneer uit andere, hiertoe overlegde bewijsstukken blijkt dat de in aanmerking te nemen toestand niet

of niet langer overeenstemt met de gegevens van het Rijksregister. Met elke wijziging van de samenstelling van het gezin die via het netwerk van de Kruispuntbank (voor de verzekerden voor wie de integratie heeft plaatsgehad) en het NIC aan de verzekeringsinstelling wordt meegedeeld, moet onmiddellijk en voortdurend (niet alleen op het ogenblik van het jaarlijks onderzoek) rekening worden gehouden. De verzekeringsinstelling moet dus nagaan of de wijziging van de gezinssituatie invloed heeft op de hoedanigheid van betrokkene (gerechtigde met of zonder gezinslast, gerechtigde die aanspraak kan maken op de hogere uitkering wegens verlies van enig inkomen) en moet, in voorkomend geval, het uitkeringsbedrag aanpassen en zo snel mogelijk tot de terugvordering overgaan van de uitkeringen die ten onrechte werden verleend.

Het Hof van Cassatie heeft zich in de arresten van 9.10.2017 (A.R. S.16.0084.N) en 22.01.2018 (A.R. S.17.0024.F) (in het kader van de sector werkloosheid) uitgesproken over wat dient te worden begrepen onder *“huishoudelijke aangelegenheden gemeenschappelijk regelen”*. Het Hof van Cassatie oordeelde dat om te kunnen besluiten dat twee of meer personen die onder hetzelfde dak wonen hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen en dus samenleven, 2 voorwaarden moeten vervuld zijn:

- 1) dat zij een economisch-financieel voordeel behalen door een woning te delen.
- 2) dat zij ook taken, activiteiten en andere huishoudelijke aangelegenheden, zoals het onderhoud van de woonst en eventueel het inrichten ervan, de was, de boodschappen, het bereiden en nuttigen van de maaltijden gemeenschappelijk verrichten en daarvoor eventueel financiële middelen inbrengen.

De rechter oordeelt in feite of de huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk worden geregeld. Om te bepalen of er sprake is van een gemeenschappelijke huishouding zal de verzekeringsinstelling dus moeten nagaan of de uitkeringsgerechtigde al dan niet als ‘economisch en financieel onafhankelijk’ kan worden beschouwd van zijn medebewoners.

Het bewijs hiervan dient te worden geleverd door de uitkeringsgerechtigde.

Dit betekent dat een arbeidsongeschikt erkend gerechtigde die:

- volgens de gegevens van het Rijksregister of in feite samenleeft met andere personen,
- en kan aantonen dat hij/zij geen daadwerkelijke gemeenschappelijke huishouding voert met de medebewoners, maar dat het een cohousing betreft met economische en financiële onafhankelijkheid (hij/zij staat in voor zijn eigen levensonderhoud)

kan beschouwd worden als alleenwonend (zelfs al zijn er gemeenschappelijke voorzieningen zoals een badkamer, toilet of keuken) en bijgevolg door het ziekenfonds mag worden vergoed als een alleenstaande gerechtigde.

Toegepast op de huidige zaak moet worden vastgesteld dat de gezinssituatie van betrokkene niet overeenstemde met de gegevens uit het Rijksregister.

De samenwoning met de heer T. voor de beschouwde periode wordt thans niet meer betwist. Er blijkt immers dat er wel degelijk een gemeenschappelijke huishouding wordt gevoerd, zonder economische en financiële onafhankelijkheid. Twee van de drie auto's van de heer T. werden blijkens het PV teruggevonden op het adres van appellante, de heer T. kon door zijn aanwezigheid bijdragen in de lasten van het huishouden: kinderopvang en -opvoeding, onderhoud van de huis, huishoudelijke taken...

Vervolgens dient nagegaan te worden met welke inkomsten rekening moet worden gehouden:

De betrokkene die meent als werknemer met gezinslast te moeten worden beschouwd, moet het bewijs leveren dat hij voldoet aan de voorwaarden van art. 225§1 (zie art. 225§4). De gezinsinkomsten moet hij bewijzen aan de hand van een formulier 225 dat hij moet invullen en waarbij hij de nodige bewijsstukken moet voegen.

In dit dossier kan slechts worden vastgesteld dat mevrouw A. geen aangifte heeft gedaan van samenwoning met haar partner. Zij heeft ook geen formulier 225 ingediend met de correcte inkomsten en de bewijsstukken.

Er kan dan heden ook geen rekening mee gehouden worden dat de samenwonende partner eventueel geen inkomsten boven het wettelijk grensbedrag genoot: dat bewijs wordt immers niet geleverd op de wijze die in het KB is bepaald.

Op grond van het vonnis a quo van 27.04.2021 waarin LCM berust heeft, werd een herberekening van haar oorspronkelijke tegenvordering doorgevoerd als volgt:

Er werd initieel teruggevorderd voor de periode 27.09.2017- 31.05.2020 voor een bedrag van 15.771,40 €.

De eerste rechter is van oordeel dat moet worden teruggevorderd voor de periode 27.03.2019 – 31.05.2020.

De gedeeltelijke annulatie voor de periode van 27.09.2017-27.03.2019 betreft het bedrag van 8.485,85 €.

Het verschil is 7.198,14 €.

Op heden vordert LCM het bedrag van 7.285,19 € terug gezien er een extra terugvordering is ontstaan van 87,05 € voor de periode 01.5.2020 – 31.05.2020. LCM stelt hiertoe incidenteel beroep in. LCM vordert heden terecht dat aan haar een uitvoerbare titel wordt verleend op basis van de ten onrechte betwiste terugvordering van de onverschuldigde betaling.

Bij toepassing van artikel 21 van de wet van 11/04/1995 tot invoering van het Handvest van de Sociaal Verzekerde brengen in casu de onverschuldigd betaalde prestaties van rechtswege interest op vanaf de betaling ervan, nu de onverschuldigde betaling het gevolg is van arglist, bedrog of bedrieglijke handelingen van de belanghebbende persoon.

OM DEZE REDENEN

BESLIST HET ARBEIDSHOF

De Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werd nageleefd.

Mevrouw , advocaat-generaal, bracht haar eensluidend mondeling advies uit, waarop partijen niet hebben gerepliceerd.

Het arbeidshof oordeelt op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

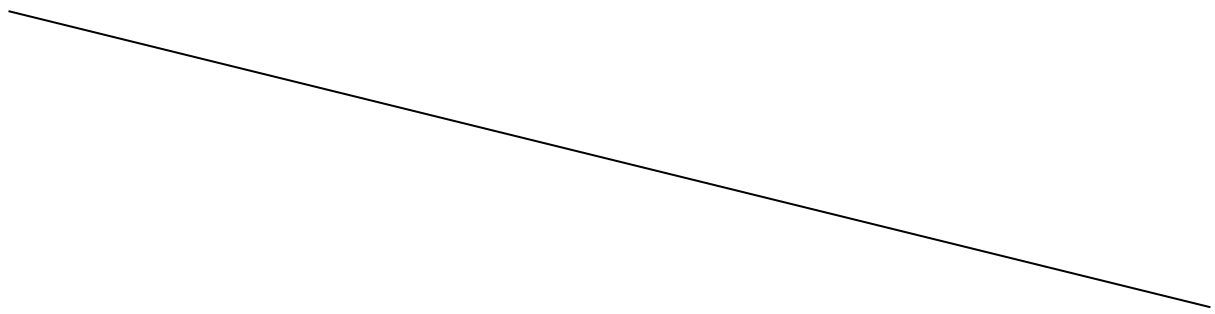
Het hoger beroep is ontvankelijk maar ongegrond.

Het incidenteel beroep is ontvankelijk en gegrond:

Het bestreden vonnis wordt bevestigd, mits aanpassing van de terug te vorderen som: Mevrouw A. wordt veroordeeld tot terugbetaling aan LCM van de som van 7.285,19 euro, meer de intresten vanaf de data van de betaling van de deelbedragen ervan, en meer de gerechtelijke intresten tot algehele betaling.

LCM wordt, in overeenstemming met artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, veroordeeld tot de kosten van beide aanleggen, begroot in hoofde van mevrouw A. op 153,05 euro rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg en 204,09 euro rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep.

Legt de bijdrage van 20 euro (eerste aanleg) en 22 euro (hoger beroep) voor het fonds voor juridische tweedelijksbijstand ten laste van LOZ.

Dit arrest werd gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

, raadsheer,
, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door , griffier

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 10 november door:

, raadsheer,
, griffier